

Grundlovsforandringer her til Lands ikke kunne gennemføres uden paa en særlig Vis og efter Oplysning af Rigsdagen. De have maaste lagt Mærke til, at dette Forslags sidste Paragraph gaar ud paa, at det kan forandres ved simpel Lov. Deri ligger, for en skjønne Dag, naar Conseilspræsidenten fik den Overbevisning, at Forandringen burde ske ved en foreløbig Lov, kunde han ogsaa gjøre det. Saa kunde Grundloven i Stedet for at være særlig garderet, saaledes som det har været Meningen, blive forandret ved almindelige Love, ja ved foreløbige Love. Men det vil jeg, som sagt ikke gaa nærmere ind paa. Seg vil kun dvæle et Øieblik ved Forslagets Grundtænk. Ministeren sagde forleden Dag, at det var et Forslag, der skulde vise hans Smødeføkken mod Folkethinget. Men det forekommer mig at være en Smødeføkken af en mærkelig Art. Ministeren fastholder nemlig bestemt hele sin principielle Forordning, han fastholder, at et Ministerium skal kunne udføre Foranstaltninger, der kun have faaet det ene Things Samtykke, og samtidig forlanger han, at Folkethinget skal opgive sin principielle Forordning. Og ikke blot det, men det skal opgive den sidste Rest af sin Bevillingsmyndighed, det skal opgive Retten til at forhindre Foranstaltninger, som det anser for uheldige, ja skadelige for Landet. Vængere kan et Folkething ikke komme ned, end at det ikke skulde have Magt til at forhindre Foranstaltninger, som det efter sit bedste Skjøn maa anse for i høi Grad fordærvelige for Landet. Men det kan det ikke efter Ministerens Forslag. Saa siger den ærede Minister, og det gjentog han her i Dag: jo, Forslaget er saa udmærket, for det vil ikke forandre Magtfordelingen; det vil hverken tilføre Noget af de to Thing en større Magt, eller berøve dem Noget af den Magt, de have. Det undrer mig, at en Minister kan tro noget Saadant og sige det her i Thinget; thi det er jo dog ellers Noget, som maa være Alle klart, at aldrig har Tanken om Thingenes saakaldte Ligeberettigelse faaet en mere urimelig, mere dristig og mere mod Grundloven stridende Form, end den har faaet i dette Forslag. Der har ofte været Tale om Thingenes Ligeberettigelse, og Meningen dermed har været, at begge Thing havde lige megen Ret overfor Finantsloven, saaledes at de begge havde Ret til at nægte Finantsloven og begge havde Ret til at stryge Poster deri, som de fandt fordærvelige. Det var en Betragtning, som fuldt vel kunde lade sig forsvare efter Grundloven. Men hvad er det, Ministeren her foreslaar? Man har altid tidligere været paa

det Nene med, at Grundloven gav Folkethinget en Fortrinsret med Hensyn til Behandlingen af Finantsloven, idet den gjorde Folkethinget til det Thing, som skulde gennemgaa Finantslovens Enkeltheder først, undersøge og overveie den omhyggeligt, og derved ganske naturligt faae en Hovedindflydelse derpaa. Men Ministeriets Forslag gaar ud paa, at hele denne Overveielse, hele denne grundige Undersøgelse af Sagen ingensomhelst Ting skal have at betyde. Hvis Folkethinget efter nøiagtig Overveielse og Undersøgelse finder en Post fordærvelig, men Landstthinget, uden at have overveiet Sagen, i sidste Øieblik, efter et rent Lume maaste, sige: Den Post ville vi have, saa skal den have ligesaa megen Udfigt til at gaa igjennem, som de Poster, man efter grundig Overveielse vilde kunne gaa ind paa. Skulde det ikke være at forringe Folkethingets Betydning, saa veed jeg ikke, hvad der kan forringe denne. Og det er ikke blot at forringe Folkethingets Betydning; det er at borttage ethvert Grundlag for en fornuftig Statsusholdning. Om det gavner Landstthinget saa meget, ja, det er tvivlsomt; thi det har Ministeren Ret i, at der kunde komme den Dag, da dette kunde komme til at gaa lige saa slemt ud over Landstthinget, som det for Øieblikket vilde komme til at gaa ud over Folkethinget. Landstthinget vilde maaste ogsaa en Dag komme til at se Forslag, som det paa ingen mulig Maade vilde kunne gaa ind paa, som det fandt fordærvelige for Landet, komme ud af Urnen og blive gjældende alligevel. Ministeriet har ved sit Forslag naaet en Slags Ligeberettigelse, men det er en Ligeberettigelse af ganske anden Art end den, der hidtil har været Tale om. Hidtil har man, naar man har talt om Ligeberettigelse, holdt paa, at begge Thing skulde have Lige megen Ret, men De ville se, at Ministerens Forslag gaar ud paa, at begge Thing skulle have Lige liden Ret. Ministeriet faar betydelig større Ret, end det hidtil har haft, men intet af Thingene faar i Virkeligheden nogen Ret, og, som sagt, Grundlaget for en fornuftig Statsusholdning er borte. — Alt sammen blot for at fastholde Ministerens uroffelige Overbevisning om, at Thingene formelt er i den Grad ligeberettigede, at det skal trækkes ud endogsaa i de barnagtigste Konsekvenser. Se det er noget meget slemt, men der er i mine Tanker noget endnu Værre ved Forslaget. Dette Ministerium har ikke indlagt sig Fortjenester af Ansvarfølelsens Udvikling i vort Fædreland. Er der Noget, der har bidraget til at nedbryde Ansvarfølelsen her i Landet, er